

תת"ע (חדרה) 10986-12-24 - מדינת ישראל נ' הנאדה ח'מיס

תת"ע (חדרה) 10986-12-24 - מדינת ישראל נ' הנאדה ח'מיס

תת"ע (חדרה) 10986-12-24

מדינת ישראל

נגד

הנאדה ח'מיס

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[17.08.2025]

כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 6.1.25.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובת המשיבה ובצירופותיה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת אם הייתה הצדקה להיעדרה מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לה עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שמאישור המסירה שצורף לכתב האישום בתיק בית המשפט, וכן צורף לתגובת המשיבה, (וכלל את מספר הדו"ח, שמה של המבקשת, ת.ז., כתובתה, תאריך הדיון, וכן סטטוס המסירה, שם וחתומת עובד הדואר ותאריך המסירה) עולה, כי הזמנה לדין נשלחה למבקשת וחזרה בציון 'לא נדרש'; והמבקשת לא הוכיחה כי לא קיבלה את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בה ולא עקב הימנעותה מלקבלה, ולא הציגה כל ראיה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם; רע"פ 805/09 שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל).

נקבע, כי "משמעות אישור מסירה בו מצוין כי הדואר "לא נדרש", כשמה כן היא, שהמערער לא ניגש לדואר ולמעשה נמנע מלדרוש את הדו"ח שנשלח אליו בדואר רשום. מכאן, הנטל עובר למערער להראות כי מחדלו אינו תוצאה של הימנעות מכוונת, אלא כי מדובר בסיבות שאינן תלויות בו." (עפת (מחוזי חיפה) 2047-09-22 סלומן נ' מדינת ישראל, 24.10.22, פסקה 7); "משמעות קבלת עמדת המבקש היא ביטול בפועל של "חזקת המסירה" כל אימת שבעל דין מצהיר בלי תמיכה ראייתית נוספת - כי החזקה לא התקיימה בעניינו." (רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו 08.03.2020)). לפיכך, המבקשת לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל על כתפיה, וניתן היה לדון אותה בהיעדרה (עפת (מחוזי חיפה) 27178-02-19 מאהר נ' מדינת ישראל, 21.2.19; עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 נסאר נבואני נ' מדינת ישראל; ועפ"ת (מחוזי חי') 21632-09-11 מוחמד מצאלחה נ' מדינת ישראל).

יתירה מכך בהתאם לנספח ב' שצורף לתגובת המשיבה, ביום 8.8.24 נשלח למבקשת זימון לדיון בבית המשפט בו צוינו פרטי הדיון (מועד, מקום ושעת הדיון), מכתב זה נשלח לכתובת המקוונת של המבקשת, המצוינת גם בבקשתה דין.

משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרה של המבקשת מן הדיון שהתקיים בהיעדרה. אשר לתנאי השני - וזה העיקר, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו. ככלל, על מנת לבטל פסק דין שניתן בהיעדרה של נאשמת משום חשש לעיוות דין, על הנאשמת להצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להוביל לשינוי תוצאות פסק הדין (ראו: רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, (25.3.2018); רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל, (6.9.2017); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015)). בנסיבות שלפניי, הנאשמת כלל לא ביקשה לחלוק על עובדות כתב האישום המיוחסות לה, ולא העלתה כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של כתב האישום שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט.

גם העונש שהושת על המבקשת (חודש פסילה על תנאי וקנס) הינו סביר, בהתחשב במסוכנות העבירה ובעברה התעבורתי (14 הרשעות קודמות, לרבות עבירה דומה) ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

המבקשת קיבלה את יומה בבית המשפט והיא לא ניצלה אותו מטעמים התלויים בה.

לפיכך, הבקשה נדחת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אב תשפ"ה, 17 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.